

КОХАННЯ ТА ДЖЕЛАТО

ДЖЕННА ЕВАНС ВЕЛЧ

КОХАННЯ ТА ДЖЕЛАТО

Переклад з англійської
Христини Радченко

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.111(73)-31

В 27

Copyright © 2016 by Jenna Evans Welch

This edition is published by arrangement
with Sterling Lord Literistic and ANA Baltic.

Велч Дженна Еванс

В 27 Кохання та джелато [Текст] : роман / Дженна Еванс Велч ;
пер. з англ. Христини Радченко. — Львів : Видавництво Старо-
го Лева, 2023. — 416 с.

ISBN 978-966-448-109-7

Шістнадцятирічна Ліна виконує останнє бажання своєї
мами — їде до Італії. Але її думки займають зовсім не крає-
види Флоренції, серед яких їй пощастить провести літні ка-
нікули. Спустошена після втрати, дівчина змушена поринути
в невідомість далекої, але такої чарівної країни. Чимало ці-
кавого чекає на неї в Італії, але найважливіше — розгадати,
чому мама відправила її до батька, якого приховувала від неї
довгі шістнадцять років. На допомогу Ліні приходить давній
мамин щоденник, а ще — кохання та джелато.

Літня й романтична історія про подорож Ліни Емерсон
стала бестселером *New York Times* і отримала захоплені
відгуки від прихильників жанру по всьому світу. 2022 року
вийшла однойменна екранізація роману.

УДК 821.111(73)-31

© Дженна Еванс Велч, текст, 2016

© Христина Радченко, переклад
з англійської, 2023

© Вікторія Кучма, обкладинка, 2023

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-109-7 (укр.)

ISBN 978-1-4814-3254-2 (англ.)

Усі права застережено

*Присвячується Даніелю —
головному герою моєї історії кохання*

ПРОЛОГ

У ВАС КОЛИСЬ БУЛИ ПОГАНІ ДНІ? ТАКІ, ЗНАЄТЕ, КОЛИ будильник глючить, коли від тостів ледь не спалахує пожежа, коли ви запізно згадуєте, що весь ваш одяг мокне на дні пралки? Коли, запізнюючись уже на п'ятнадцять хвилин, ви мчите до школи та молитесь, аби ніхто не помітив вашої зачіски у стилі нареченої Франкенштайна, але, щойно вам вдалося прослизнути за парту, вчителька на весь клас гаркає: «Чому запізнилася, Емерсон?» — і всі обертаються на вас і помічають?

Точно знаю: у вас були такі дні. У всіх були. Але як щодо *насправді* поганих днів? Таких насичених і жахливих, які переживають усе, що вам цінне, просто щоб задля сміху плюнути цим вам у обличчя?

Той день, коли мама розповіла мені про Говарда, назавжди увійшов до категорії найгірших днів. Але на той час цей чоловік турбував мене найменше.

Це сталося через два тижні після початку другого року старшої школи.

Ми з мамою їхали додому після прийому в лікаря. В автівці панувала тиша, якщо не зважати на рекламу на радіо, записану чоловічими голосами, що вдавали із себе двох Арнольдів Шварценеггерів. Стояла страшна спека, але ноги в мене вкрилися сиротами. Лише вранці я посіла друге місце на найпершому в житті забігу, а тепер не могла повірити, як мало це має значення.

Мама вимкнула радіо.

— Ліно, ти як?

Вона говорила спокійно, але, щойно я глянула на неї, сльози знову застелили мені очі. Мама була така бліда й мініатюрна. Як же я не помічала, яка вона стала тоненька?

— Не знаю, — відповіла я, намагаючись тримати голос рівним. — Схоже, я в шоку.

Вона кивнула й зупинилася на червоне. Сонце щосили намагалось нас осліпити, я дивилася прямо на нього, мені пекли очі. «Сьогодні той день, коли все стає інакше, — думала я. — Усе відсьогодні поділилося на *до і після*».

Мама прокашлялась, я глянула на неї, і вона раптом виструнчилася, ніби зараз скаже дещо важливе.

— Ліно, я тобі колись розповідала, як на спір плавала у фонтані?

Я розвернулася до неї.

— Що-що?

— Пам'ятаєш, я казала, що рік навчалась у Флоренції? Ми з однокласниками пішли фотографуватися, стояла така спека, я думала розтану. У мене був друг — Говард, і він сказав, що я ні за що не зможу стрибнути у фонтан.

Не забувайте: ми щойно дізналися найстрашнішу новину життя. *Найстрашнішу.*

— Я налякала групу туристів з Німеччини. Вони позували для фото, і коли я раптом вистрибнула з води, одна жінка не втрималась і ледь не гепнулася до мене у фонтан. Вони так показалися, що Говард заволав, начебто я тону, і стрибнув мене рятувати.

Я не зводила з неї очей, вона повернулася до мене і кволо усміхнулася.

— Ем... мам? Це дуже смішно і все таке, але чому ти мені це зараз розказуєш?

— Просто хотіла розповісти про Говарда. З ним було дуже весело.

Світлофор перемкнувся, і мама натиснула на газ.

«Що? — подумала я. — Що це зараз було?»

Спершу я вирішила, що історія про фонтан була спробою впоратися з лихом: певно, мамі здавалося, ніби історія про давнього друга може відволікти від двох

гранітних брил, що нависли у нас над головами. *Неоперабельний. Невиліковний*. Але тоді вона розповіла мені наступну історію. І ще одну.

Дійшло вже до того, що як мама починала говорити, то через три слова я знала, що вона згадає Говарда. А коли зрештою мама розповіла мені причину всіх цих байок про Говарда, я... скажімо так, краще б мені було цього не знати.

— Ліно, я хочу, щоб ти поїхала до Італії.

То була середина листопада. Я сиділа на краю її лікарняного ліжка зі стосом старезних журналів *Cosmo*, які поцупила з кімнати очікування. Останні десять хвилин я витратила на вікторину, що називалася «Наскільки ви гаряча штучка за шкалою від одного до шкварчання?» (7/10)

— До Італії?

Я трохи відволіклася. Той, хто проходив цей тест до мене, набрав 10/10, і я намагалася второпати, як йому це вдалося.

— Так, я хочу, щоб ти поїхала до Італії. Після.

Остання фраза привернула мою увагу. З одного боку, я не вірила ні в яке *після*. Звісно, її рак прогресував саме так, як і попереджали лікарі, але лікарі не можуть знати всього на світі. Сьогодні вранці я додала до закладок одну історію з інтернету про жінку, яка перемогла рак і подалася підкорювати Кіліманджаро. А з іншого — *Італія*?